

Kerstmis met z'n tweetjes...

Eenakter in vier scènes

door

PETER VAN DEN BIJLLAARDT

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

Samenvatting van: KERST MET Z'N TWEETJES

32729 Eenakter in vier scènes door Peter van den Bijllaardt,

1 dame, 2 heren

Bert heeft, voordat het doek van de eenakter opengaat, de handtas van **Sofie** terugveroverd, omdat een junk die van Sofie had afgepakt. Zij heeft zoveel waardering voor deze hulp dat ze - wanneer ze hoort dat zijn koelkast stuk is - een nieuwe voor hem koopt. Als ze hem de aankoop bon brengt is **Klaas** bij Bert op bezoek, om de klap op zijn oog van de junk te bewonderen...

Zo gauw Sofie binnen is en hij stomme opmerkingen begint te maken werkt Bert hem de deur uit.

Sofie en Bert leren elkaar tijdens het gesprek wat nu volgt wat beter kennen. En Bert nodigt haar uit om op eerste kerstdag bij hem te komen eten.

Op die kerstdag groeien ze dichter naar elkaar toe en ontdekken ze dat er een *verliefdheidsvonk* is overgesprongen.

In dit kerstspel zit humor, veel vrolijkheid, maar ook een tikkeltje drama. En enkele ontroerende scènes.

Wanneer men het verhaal van deze kerst-eenakter goed vindt, maar het op een ander tijdstip wil opvoeren, bestaat er ook een eenakter, die hetzelfde verhaal heeft, alleen zijn daar alle kerstscènes uitgehaald.

De titel van die eenakter is: **EN TOEN SPRONG DE VONK OVER...**

Deze eenakter verschijnt begin 2022.

PERSONEN:

SOFIE - 52 jaar. Een zelfbewuste intelligente zakenvrouw, die precies weet wat ze wil. Ze heeft een groot invoelend vermogen en een goed gevoel voor humor.

BERT - 57 - Jaar. Een man die wat tegenslagen achter de rug heeft, maar zich daar op een positieve manier uit heeft weten te werken. Hij houdt van eerlijk zijn tegen elkaar en heeft een veelzijdig gevoel voor humor.

KLAAS - 60 Jaar. De vriend van Bert. Een wat norse mopperaar. Maar wel een die zijn hart op de goeie plek heeft zitten. Heeft erg weinig gevoel voor humor.

DECOR:

De eenakter speelt zich af in de eenvoudig ingerichte huiskamer van Bert. In de hoek van de rechterwand is de deur die naar de hal gaat.

Er staat een versleten bank, met links en rechts 2 totaal verschillende fauteuils, die er even oud en versleten uitzien. Ertussen staat een ouderwetse salontafel, waarop een dienblad ligt, waarop een thermoskan staat, waarin koffie zit. De koektrommel staat ernaast, met koekjes erin. Voor het dienblad staat Berts beker.

Tegen de achterwand staat een oude boekenkast, waarin enkele rijtjes boeken staan en wat sierkunststukjes. Rechts naast de kast, een klein stukje van de wand af (*op een krukje*) staat een klein kunstkerstboompje met hééééle ouderwets gekleurde lampjes, die aan zijn.

Op de wat bredere onderkast staat een ouderwetse pick-up. De klep staat open en er ligt een lp op. Aan beide kanten van de pick-up staat een speakerkleine box. Naast een box ligt de hoes van de plaat. In de andere hoek van de kast staat een ouderwetse telefoon. Ernaast een fruitschaal, waarop maar één **gróte** appel ligt.

Achter de bank staat een oude schemerlamp met een hele grote felgekleurde lampenkap. Deze is ook aan.

In de hoek links staat een vishengel met molen en een viskoffertje er vlak naast.

Verder ziet de kamer er rommelig uit. Kranten en tijdschriften liggen op en onder de salontafel. Op een klein tafeltje staat de enige plant die de kamer rijk is. Aan de wanden hangen enkele olieverfschilderijen.

U dient bij uw zaaleigenaar te informeren of de muziekrechten in een totaalcontract worden voldaan. Is dit niet het geval dan dient U contact op te nemen met: BUMA/STEMRA

HIER VOLGEN ENKELE KORTE SCENES

LICHT UIT

Voordat het **LICHT in de zaal uitgaat** en Bert op de bank gaat liggen zet hij de naald op de LP en zet de volumeknop redelijk hard. Het mooiste zou zijn dat er een **ouwe bluesmuziek** opstaat. Want Bert is echt het type, van deze soort muziek houdt...

De muziek zo'n 15 seconden laten spelen, dan pas...

DOEK

SCENE 1

*(Bert ligt languit op de bank. Hij heeft over één oog een verband, dat met pleisters op zijn gezicht geplakt zit. Onder zijn hoofd liggen een paar kussentjes. Hij is gekleed in een half versleten, maar lekker zittend joggingpak. Aan zijn voeten zitten ouderwetse geruite pantoffels. Hij leest de krant en eet tegelijk een koekje. **Deurbel**. Hij blijft rustig liggen. Legt de krant op zijn buik en zijn hoofd draait naar de hal)*

BERT: *(opnieuw de deurbel. Nu staat hij pas op)* Ja, ja, ik kom eraan.
(loopt de hal in)

KLAAS: *(op. Gekleed in een spijkerbroek, trui en dik winterjack. Licht gepikeerd)* Ja joh, laat me in die ijselijke kou gewoon maar uren voor je deur staan.

BERT: *(is tegelijk met hem opgekomen, haalt de naald van de plaat en drukt 'stop' in)* Wat zei je nou?

KLAAS: Dat jij wel eens wat eerder mag opendoen als er iemand aanbelt.

BERT: Ja, ik verwachtte helemaal niemand.

KLAAS: Ja, da's wel duidelijk. (*ziet nu pas het verband op zijn gezicht*) Zeg, wat is er met jou gebeurd? (*wil aan het verband zitten*)

BERT: (*deinst achteruit*) Zeg, doe me 'n plezier?

KLAAS: Hebben ze je eindelijk in elkaar getimmerd, vanwege je bijdehante opmerkingen? (*hij heeft zijn jack uitgetrokken en gooit die in de fauteuil waarin hij niet gaat zitten*) Nou, vertel me dan, wat is er gebeurd?

BERT: Ga zitten, dan vertel ik 't je. (*wijst*) Daar staat verse koffie. O, je hebt geen beker. Ogenblikkie. Neem alvast een koekje. (*af. Klaas gaat in de fauteuil zitten en pakt twee koekjes uit de trommel. De deksel laat hij er vanaf. Bert op met een beker. Hij gaat op de bank zitten en schenkt koffie in beide bekens*) Je weet toch dat ik als kerstman bij Appie werk.

KLAAS: (*grinnikt*) Ja, dat weet ik, ja. Jij staat daar met 'n raar kostuum aan en 'n grote bel in je hand een hele hoop lawaai te maken. Ik heb je gezien.

BERT: Ja, ik heb nu eenmaal een nieuwe koelkast nodig. En ik heb geen zus die me gratis bij d'r in laat wonen en nog voor me kookt ook. (*schuift de beker naar Klaas' zijn kant*) Hier je koffie. O, de koekjes heb je al gevonden zie ik. Nooit een koektrommel open laten staan jongen. Of je moet gek zijn op zachte niet te vreten koekjes. (*deksel erop*)

KLAAS: Nou, vertel op, wat is er nou met je oog aan de hand?

BERT: (*leunt behaaglijk achterover. Beker koffie in zijn hand*) Heb ik een klap op gehad.

KLAAS: (*verrast*) Wát?. Écht waar?

BERT: Een klap op m'n oog, ja. Gisteren bij de ingang van Albert Heijn. Zo'n stuk schorem van 'n junkie probeerde een dame haar tas af te pakken.

KLAAS: (*grinnikt*) O, ik begrijp 't al. Daar ben jij tussen gesprongen. Die vrouw behield haar tas en jouw oog zit nu helemaal dicht. (*grinnikt*)

BERT: Ja, ik sprong ertussen ja. Maar néé, die dame gaf haar tas geheel vrijwillig af... Dat stuk verdriet dreigde haar met een mes te steken. En om dat te voorkomen gaf ze hem onmiddellijk haar tas.

KLAAS: (*kijkt Bert even aan. Constatering*) En toen ben jij natuurlijk

de held gaan uithangen.

BERT: Ik heb die rotzak met mijn bel dat mes uit z'n handen geslagen en heb hem gelijk die tas uit zijn handen getrokken.

KLAAS: En liet ie dat zomaar toe?

BERT: Hij moest wel, want hij had geen mes meer om mee te dreigen, want die had ik een paar meter bij 'm vandaan geschopt.

KLAAS: *(wijst)* Maar hij heeft je wel een dreun voor je kop verkocht. *(grinnikt)*

BERT: Ja, hij was sneller dan ik had verwacht. Maar daar liet hij het bij. Hij graaide zijn mes van de straat en ging er vandoor.

KLAAS: Maar toen zat jouw oog al dicht. *(grinnikt)* En verder?

BERT: Nou, ik heb die handtas weer terug aan die dame gegeven. En daar was ze zo dankbaar voor dat ze erop stond mij naar het ziekenhuis te rijden. *(grijnst)* Ze dacht dat ik een hersenschudding had, of zo. En is daarom daar in dat ziekenhuis ook op me blijven wachten.

NOG EEN KORTE SCENE

BERT: Nou en toen we geen geld hadden om een kerstboom te kopen ben ik met mijn jongere broertje met de fiets naar het bos gegaan. Daar hebben we een boompje van 1 meter hoog omgezaagd. *(grinnikend)* Ja, want hij moest wel op de fiets kunnen blijven liggen natuurlijk. We hebben bijna een half uur moeten zagen. Die ouwe zaag zat onder de roest. En toen ging 't nog sneeuwen ook.

SOFIE: *(heeft haar schoenen uitgetrokken en zit nu met haar voeten onder zich. Heeft ze onder haar mantelpakje, of jasje een bloes, dan heeft ze haar jasje open geknoopt. Ze luistert geboeid. Pas als hij een slokje neemt vraagt ze)* Maar mocht dat dan zomaar?

BERT: *(grinnikend)* Nee, dat mocht helemaal niet. Als je betrappt werd kreeg je 'n fikse boete. En wij werden betrappt.

SOFIE: Ach.

BERT: Ja, dat hadden wij weer. Een veldwachter van een naburig dorp had ons zien fietsen. Wat die man daar om tien uur 's avonds deed is me nog steeds 'n raadsel. Hartstikke koud en dan

die sneeuwstorm nog. Als je dan al dienst hebt, dan blijf je toch lekker binnen op het bureau zitten.

SOFIE: En?... Kregen jullie een boete?

BERT: Nee... De man kreeg ineens een vlaag van goedheid.

SOFIE: (*zachtjes lachend*) Hij kreeg... een wát?

BERT: (*grinnikend*) Een vlaag van fatsoenlijk gedrag. En omdat het bijna kerst was haalde die diender er de kerstgedachte bij. Dus een vlaag van goedheid. Zo noemde wij dat in die tijd.

SOFIE: (*geniet zichtbaar*) Hij gaf jullie dus geen boete.

BERT: Nee... Hij kende ons gezin. Hij wist dat mijn vader geen werk had en dat wij het niet direct breed hadden. Hij heeft ons zelfs nog geholpen de boom op de fiets te binden.

SOFIE: Goh, wat aardig.

BERT: Ja, dat heb je zo met kerst. Dan worden de mensen ineens aardig tegen elkaar.

SOFIE: Zoals jij gisteren, toen je 't voor me opnam.

BERT: Och... dat heeft niets met kerst te maken. Dat had ik iedere dag gedaan.

SOFIE: (*knikkend*) Ja... dat geloof ik ook.

BERT: En die rotzak verdiende het, dat iemand ervoor zorgde dat je die tas terugkreeg.

SOFIE: (*zachtjes lachend*) Hoe jij met die koperen bel van je dat mes uit zijn handen sloeg.

BERT: Ik hoop dat zijn hand nog behoorlijk lang pijn doet.

SOFIE: (*zachtjes lachend*) Oóóh, dat mag je niet zeggen. 't Is bijna kerstmis. (*geamuseerd*) Of is dit een vlaag van de verkéerde kerstgedachte?

BERT: (*nog steeds kwaad*) Nou, laten we 't daar maar op houden. O, ik kan me zo kwaad maken als die schoften denken dat ze alles maar kunnen doen, waar ze zin in hebben. En vaak komen ze er nog mee weg ook.

Oudere mensen van hun eigendommen beroven. En als ze betrapt worden krijgen ze een waarschuwing. In het ergste geval een paar uur dienstverlening. Nou, daar ben je dan lekker mee, als je de leiding in het ziekenhuis hebt en je krijg je zo'n lui stuk schorem opgedrongen. Het heeft ook nergens zin in, zo'n knaap

heeft een grote bek en geeft je uiteindelijk nóg meer werk, dan je al had.

NOG EEN KORTE SCENE

BERT: *(korte stilte)* Betaalde hij wel netjes zijn alimentatie?

SOFIE: Ja, maar dat was niet genoeg om alle kosten te dekken. Ik ben als serveerster gaan werken. Ruben liep een krantenwijk, dus die zorgde voor zijn eigen zakgeld, dat scheelde weer. Maar toen hij naar de middelbare school ging werd het allemaal een stuk moeilijker. Toen ontmoette ik Gijs... Gijs was marktkoopman en zestien jaar ouder dan ik. En net als ik ook geen schoonheid. Een jongen, die zei wat 'm op het hart lag. We waren net drie keer met elkaar uit geweest toen hij me ten huwelijk vroeg. Sofie, zei hij, ik ben stapel op je, waarom trouwen we niet? *(lacht zachtjes)* Hij hield niet een heel verhaal, maar was gewoon kort en krachtig: Sofie, ik ben stapel op je, waarom trouwen we niet? *(kijk heel even verheerlijkt voor zich uit)* Hij was een Heerlijke man, die Gijs. Kon ook goed met Ruben opschieten. *(diepe zucht)*

BERT: En dat was natuurlijk het belangrijkste.

SOFIE: Als dat niet zo was geweest was ik er nooit aan begonnen. Mijn zoon en ik hadden genoeg ellende meegemaakt. Hierdoor was er een flinke band tussen ons ontstaan. Nee, die twee konden het vanaf de allereerste minuut heel goed met elkaar vinden. Gingen zondags zelfs samen naar voetbal kijken. Bracht hij daarna chinees mee, zodat ik niet hoefde te koken. Ik moest ook van 'm ophouden met mijn baantje, maar dat vond ik niks. Zoveel liefhebberijen had ik niet en de hele dag niets doen was niks voor mij. Het geld wat ik verdiende mocht ik van hem op mijn eigen spaarrekening zetten. Voor later, zei hij dan. Ja, een marktkoopman verdiende in die tijd genoeg als hij het goed aanlegde. En hij was heel goed in zijn handel verkopen. Maar pensioenopbouw was er niet bij. Wist ik veel dat hij een kluisje in een bank had, waar hij goud in bewaarde.

BERT: *(verbaasd)* Góud in bewaarde.

SOFIE: Ja. Hij heeft me daar nooit iets over verteld. Maar toen hij gestorven was belde de bank mij. Gijs bleek een overeenkomst

met die mensen van de bank te hebben ondertekend. Ik mocht alles wat in zijn kluisje zat mee naar huis nemen, of het bij de bank achterlaten. Dan moest ik wel een jaarlijks bedrag betalen voor de huur van dat kluisje. Ik wist niet wat ik zag toen ik dat kluisje openmaakte. Zoveel goud had ik in mijn hele leven nog nooit gezien. Het waren allemaal kleine plakjes goud, van 2 vingers dik. In die ruimte waar ik het kluisje opende stond een houten stoel. Nou, daar moest ik ff op gaan zitten. Ik was helemaal uit mijn doen. Ik besloot het kluisje aan te houden om even rustig de tijd te nemen wat ik zou doen.

BERT: Dat was een slimme jongen, die Gijs van jou. Niet zijn geld in dat kluisje stoppen, maar puur goud. Ik denk dat hij, als hij het op zijn ouwe dag weer had verkocht er tweemaal zoveel geld voor had gekregen, als dat hij ervoor betaald heeft. Heb jij het verkocht?

SOFIE: In het begin wist ik werkelijk wilde wat ik wilde. Toen ik dat, na even nagedacht te hebben wel wist, wist ik weer niet hoe ik dat moest realiseren. *(kort zacht lachje)* Ik zat opeens met een financieel probleem opgezaald. Met de mensen op de bank durfde ik er niet over te praten. Want ergens had ik het vermoeden dat die het dan allemaal heel legaal voor me wilde regelen. En ergens wist ik gevoelsmatig, dat Gijs daar niet de ingewikkelde manier van goud kopen voor had bedacht.

BERT: *(zachtjes grinnikend)* Nee, dat denk ik ook niet.

SOFIE: En ik was niet van plan voor welke transactie dan ook belasting te gaan betalen. En daardoor de helft van de waarde van het goud maar over te houden.

BERT: Hoe heb je het opgelost? *(zachtjes grinnikend)* Want ik ben ervan overtuigd dat je er een hele goeie oplossing voor hebt gevonden.

SOFIE: In het hotel waar ik toen werkte was een barman, waar ik heel goed mee op kon schieten en die ik volledig vertrouwde. Hem heb ik toen alles verteld. Hij gaf me een stevig diplomatenkoffertje mee en stelde voor, dat ik een taxi naar de bank zou nemen en de chauffeur zou laten wachten, tot ik weer naar buiten kwam. Dan moest ik al het goud uit het kluisje in dat koffertje stoppen en mee naar huis nemen. Hij haalde het koffertje bij me op en 4 dagen later kwam hij terug met een kleine versleten weekendtas, dat vol met bankbiljetten zat. Hij zei me dat hij 15% van de verkoop van het goud voor zichzelf had

gehouden. Het zal wel meer zijn geweest, dat hij zichzelf had toebedacht, maar dat interesseerde me op dat moment niet zoveel. Ik was daarvoor veel te opgetogen dat het hem gelukt was al dat goud in Guldenbiljetten om te zetten. Diezelfde middag heb ik dat geld naar een kleine bank gebracht. Dat was ook een tip van die barkeeper, omdat kleine banken nooit zoveel vragen stellen. *(zachtjes lachend)* Ik had een heel verhaal verzonnen, om die man van de bank duidelijk te maken dat dat geld een erfenisje was van een lievelingsoom, die de banken niet vertrouwde. *(zachtjes lachend. Bert grinnikt geamuseerd met haar mee)* Maar de man in de bank die alles behandelde vroeg me er niet eens naar. *(iets harder lachend)* En toen had ik ineens een fortuin op mijn spaarbankboekje staan.

BERT: *(grinnikt)* En toen ben je een cruise gaan maken.

SOFIE: Ben je gek geworden zeg. Ik zag ineens een kans opdoemen om een winkel voor mezelf te beginnen. Mijn middenstandsdiploma had ik al gehaald. En ik was in die tijd ook al met mijn vervolgtexielcursus bezig. Het kleding maken en verkopen zat in mijn bloed. Ik wilde niet mijn leven lang serveerster blijven.

BERT: *(grinnikt. Constatering)* Je bent dus een kledingzaak begonnen.

SOFIE: Nou kledingzaak. Van mannenkleding wist ik niks af. Ik ben ik een boetiek begonnen, waarin ik alleen Trendy kleding verkocht. Toen noemde men dat zo.

BERT: *(grijnzend)* Wat is trendy kleding?

SOFIE: Trendy kleding is hele moderne kleding, waarin vrouwen zich heel goed voelen.

BERT: En heb je die winkel nog steeds?

SOFIE: Ja... Alleen zijn het er intussen elf geworden. Negen, waarin ik hele eigentijdse kleding verkoopt en twee winkels, waarin ik alleen leren kleding en tassen verkoopt .

BERT: Tjonge hé. Jij hebt niet stilgezeten.

SOFIE: Als ik niks omhanden heb word ik gek. *(neemt een klein teugje)*

BERT: *(grinnikt)* En dat allemaal dankzij de wijze marktkoopman. *(neemt een klein teugje)* Hoe is hij eigenlijk gestorven?

SOFIE: Auto-ongeluk. Hij heeft nog twee dagen in het ziekenhuis

gelegen, maar er was geen hoop meer.

BERT: Hoelang was je toen met 'm getrouwd?

SOFIE: Op een week na 14 jaar. We hadden een weekje voor zijn ongeluk nog met elkaar afgesproken dat we een paar daagjes naar Parijs zouden gaan.

BERT: Dat spijt me.

SOFIE: *(korte stilte. Diepe zucht. Neemt een klein teugje)* Ja... jij en ik hebben alle twee hetzelfde meegemaakt... We hielden allebei heel veel van onze partner en ze zijn ons allebei afgenomen.

BERT: *(zuchtend)* Ja... *(leegt zijn glas)* Kom, ik neem er nog een. *(schenkt in)*

SOFIE: Doe voor mij dan ook maar. *(leegt haar glaasje en houdt het met gestrekte arm in zijn richting)* Zál ik dronken worden. Wat dan nog?

BERT: *(grinnikt)* Af en toe dronken worden kan helemaal geen kwaad. *(schenkt haar in)* Proost.

SOFIE: Proost. Op de kerst.

BERT: Ja, op de kerst.

SOFIE: Zeg... wat doe jij eigenlijk met kerst? Je gaat zeker naar je familie?

BERT: Joh, doe me 'n plezier. Kerst vieren bij mijn familie kan je vergelijken met oorlog voeren. *(schaterlach van Sofie. Hij lacht heel even met haar mee, dan ernstig)* Wat doe jij met kerst?

SOFIE: Alleen vieren. *(gemaakt stemmetje)* Zelig hè?

BERT: Waarom kom je 't niet hier vieren?

SOFIE: *(korte stilte)* Hier... bij jou?

BERT: Ja.

SOFIE: Weet je 't zeker?

BERT: Anders zou ik 't je niet vragen.

SOFIE: Ja, da's waar. Jij bent geen man, om hierom beleefd te gaan doen.

BERT: *(grijnzend)* Jij schijnt in deze korte tijd een beetje geleerd te hebben, hoe ik in elkaar zit.

SOFIE: Door het omgaan met kopende klanten heb ik in de loop der jaren een boel bijgeleerd.

BERT: En ik ben zeer zeker geen open boek.

SOFIE: (*glimlacht*) Bedoel je dat als compliment?

BERT: Die horkerige knaap, die je daarnet ontmoet hebt is al meer dan 20 jaar mijn vriend, maar hij begrijpt me nog steeds niet.

NOG EEN KORTE SCENE

SOFIE: (*kijkt hem ernstig aan*) Ja... zo is het precies gegaan. Het had toch best gekund, dat jij iets makkelijk had aangetrokken. We zijn tenslotte maar met z'n tweetjes.

BERT: Had je dat erg gevonden?

SOFIE: Nee natuurlijk niet. Ik kom voor jou, niet voor de entourage eromheen.

BERT: Nou, daar ben ik ontzettend blij om, lieve schat.

SOFIE: (*heel ernstig*) Wil je dat niet doen?

BERT: Pardon? Wat niet?

SOFIE: Mij tussen neus en lippen door '*lieve schat*' noemen. Je mag 't wel zeggen, maar dan moet je het menen.

BERT: Sorry.

SOFIE: Mijn eerste man deed dat ook heel vaak. Als hij iets van me nodig had zei hij altijd *lieve schat* tegen me. Daar heb ik nog steeds een afschuwelijke hekel aan. Dus... niet meer doen graag.

BERT: Ik gooi dat er heel vaak uit, ja. Tegen Betty in het café en tegen de vrouw van m'n groenteboer. Ja... da's waar... Ik beloof je er op te letten.

SOFIE: Veel mensen doen het. In Engeland zeggen ze '*love*'. Waar je ook komt, altijd *love* er achteraan. Hier is het lieverd en schat.

BERT: Terwijl eigenlijk alleen geliefden *lieve schat* zouden moeten zeggen.

SOFIE: Juist. Mensen die van elkaar houden. Daar zijn deze woorden ook voor bedoeld.

BERT: Zei je tweede man het ook?

SOFIE: Nee. Nooit. Terwijl die erg veel van me hield. Hij vond kooswoordjes onzin. Toch voelde ik me door hem altijd heel erg

gewaardeerd. Hij liet me dat merken, door af en toe een bosje bloemen voor me mee te nemen. En eh... als hij met me... vrijde.

BERT: Deden jullie dat vaak? Sorry, dat had ik niet moeten vragen.

SOFIE: Jij mag me alles vragen. Als ik ergens geen antwoord op wil geven laat ik 't je wel weten... Ja. *(korte stilte)* We vreeën heel vaak samen. We vonden het gewoon heerlijk elkaar te knuffelen. Soms kwam daar niets uit voort, alleen maar even knuffelen. Gewoon even op de bank. Daar zijn vrouwen dol op, wist je dat niet? Op knuffelen.

BERT: Nee, dat wist ik niet. Ik knuffel namelijk al een hele poos niet meer.

SOFIE: *(zachtjes)* Ik ook niet. *(korte stilte)* Maar ik mis het wel. *(korte stilte)* En jij?

BERT: Soms. *(korte stilte)* Wat zijn wij nou eigenlijk van elkaar?

SOFIE: Vrienden.

BERT: Niet meer dan dat?

SOFIE: Vind je dat niet genoeg?... *(zet het schoteltje, waarom nog het grootste gedeelte van het gebak op ligt op tafel en pakt haar koffie)* Vriendschap vind ik het hoogst haalbare, dat je uit het leven kan halen. Maar dan heb ik het natuurlijk wel over échte vriendschap. Maatjes zijn, die onvoorwaardelijk alles voor elkaar over hebben en alles ook met elkaar delen. Hoe vaak zeggen mensen niet, 'O, we hebben zóveel vrienden...' Maar dat blijken dan gewoon kennissen te zijn. Echte vrienden moet je met een hele grote lantaarn zoeken en sommige mensen vinden ze nooit. En waarom niet?... Omdat ze te veel met zichzelf bezig zijn. Om vriendschap te verdienen moet je het eerst schenken, zeg ik altijd... En om vriendschap te behouden moet je vertrouwen overdragen. Heb je dat er niet voor over, zul je nooit echte vriendschap leren kennen. Vriendschap in al zijn puurheid, bedoel ik.

BERT: *(korte stilte)* En hebben wij dat met elkaar?

SOFIE: Ja... Jij nam het van de week voor mij op. Geheel belangeloos, alleen om mij te helpen... Je liep er ernstige letselschade door op, maar dat deed je niets...Want je was woedend, dat zo'n smeerlap het tasje van een vrouw wilde stelen. En toen ik je ervoor wilde belonen wuifde je dat weg. Daar had je 't niet om gedaan, zei je. Zonder, dat je je er ook maar

even over na had gedacht hielp je mij uit een hele vervelende situatie. Zoiets noem ik een púre vriendschapsdaad.

BERT: (*korte stilte*) Ó... Zo had ik het nog niet bekeken.

SOFIE: Zo bekijken het maar heel weinig mensen, nadat ze zo'n daad van vrienden hulp hebben verricht.

BERT: (*licht geamuseerd, constaterend*) Maar bij jou schiet dat meteen door je hoofd.

SOFIE: Ja... bij mij wel.

BERT: Heb je dat vaak?

SOFIE: (*kort en zacht lachje*) Ja, want ik lees hier wel es over. In psychoanalytische boeken vind je veel stellingen. (*iets harder lachend*) Maar als je je daarin gaat verdiepen word je knettergek en weet je op het laatst niet meer waar je aan toe bent.

BERT: (*zet zijn kop op tafel*) Ik vind jou een hele wijze vrouw. Ben jij echt alleen maar serveerster geweest?

SOFIE: Ben je gek zeg. Nadat ik het fortuin van Gijs erfde Ben ik een boetiek begonnen.

BERT: (*aangenaam verrast. Zachtjes grinnikend*) Heb jij een boetiek gehad?

SOFIE: Gehád? Ik heb ze nog.

BERT: Zé?

SOFIE: Ja... ik heb er elf. Negen met kleding en twee met alleen lederen spullen, die vrouwen graag willen hebben.

BERT: (*korte stilte. Zwaar onder de indruk*) Dus jij bent rijk.

SOFIE: Jíj vindt iemand snel rijk.

BERT: Je hebt elf boetiéks. Die maken toch winst zeker.

SOFIE: Ik vind iemand pas rijk, wanneer hij gelukkig is.

BERT: En? Ben je dat niet?

SOFIE: Mensen met zorgen zijn nooit gelukkig.

BERT: (*schiet in de lach*) Hé! Heb jij zorgen?

SOFIE: Ja. Een paar van mijn boetiéks lopen niet goed. Daar draai ik verlies.

BERT: Nou, dan verkoop je ze toch.

SOFIE: (*kort, vreugdeloos lachje*) Ja, da's allemaal niet zo

eenvoudig, Bert. Er staat personeel in die winkels. Moet ik die dan ontslaan?

BERT: Ja, da's waar. Was ik even vergeten. *(kijkt Sofie even aan – begint dan te grijnzen)* Goh hé, dat ik nog eens tegen zo'n wijze vrouw zou aanlopen. *(vinger omhoog)* Wijs... Én rijk. *(grinnikt)* En ik maakte me nog wel zorgen dat je zo'n dure koelkast voor me had gekocht.

SOFIE: Ik vind iemand pas rijk, wanneer hij gelukkig is.

BERT: En ben je dat dan niet?

SOFIE: Mensen met zorgen zijn nooit gelukkig. En dat bedoel ik nou. Ik mag dit soort dingen níet vergeten. Veel bezitten betekent niet persé dat je rijk bent. En geluk heeft er al helemaal niets mee te maken. Veel bezitten brengt alleen maar zorgen met zich mee.

NOG EEN KORTE SCENE

BERT: *(drinkt het laatste van de koffie op en zet de kop op tafel. Kijkt haar dan ineens aan)* Zeg... kan je in die winkels waar het niet zo goed loopt niet iets gaan verkopen dat wel goed loopt?

SOFIE: Ik heb alleen maar verstand van kleding en leer.

BERT: Waarom stop je die winkel niet vol met visspullen, dan ga ik die voor je verkopen.

SOFIE: Heb jij daar dan verstand van?

BERT: *(overdreven grote ogen + handgebaar)* Vissen is mijn grote passie.

SOFIE: O ja, die hengel, die hier van de week stond.

BERT: En als ze bij mij komen kopen weten ze meteen dat er iemand staat die weet hoe je vissen moet vangen.

SOFIE: Hoe oud ben jij eigenlijk, Bert?

BERT: *(met ingehouden plezier)* Is jou nooit geleerd dat je 'n heer nooit naar zijn leeftijd mag vragen?

SOFIE: *(ernstig)* Nee, serieus.

BERT: 58. Maar zo gezond als een vis.

SOFIE: *(zachtjes lachend)* Vandaar jouw voorliefde voor deze sport.

BERT: Hè?... O... *(grinnikend)* Dit heeft vast met jouw voorliefde van woordspelletjes te maken?

SOFIE: *(weer ernstig)* Denk jij echt dat je zoiets kan? In een winkel staan is geen lolletje hoor.

BERT: Bedoel je... Dat je... mij...

SOFIE: Ja, je kwam er zelf mee op de proppen. Ga je nu al terugkrabbelen?

BERT: Neu, neu. Van eh... hoe laat tot hoe laat moet ik dan in die winkel staan?

SOFIE: Och... ik denk niet dat er 's ochtends veel visklanten komen. Laten we zeggen, van twaalf tot half zes.

BERT: Hou ik met gemak vol. Krijg ik de vrije hand?

SOFIE: Tot op een zekere hoogte. Ik doe samen met jou de inkoop. Jij kiest kwaliteit, ik hou de prijzen in de gaten.

BERT: Dus jij wil echt... dat ik...

SOFIE: *(geamuseerd)* Ja, daar schrik jij van hè, mannetje.

BERT: Ja hé... Wordt me hier ineens iets aangeboden wat ik mijn hele leven al wil.

HOE HET AFLOOPT

BERT: *(grijnzend)* Het is duidelijk, dat jij geen koffie meer wil. *(staat op en zet de koppen en schoteltjes en het gebak op het dienblad)*

SOFIE: Doe voor mij maar zo'n lekker likeurtje. Die van vanmiddag was heerlijk. Had je die speciaal voor mij gekocht?

BERT: Jazeker. Je kan veel van me zeggen, maar als ik gasten heb zorg ik goed voor ze. *(neemt het dienblad in zijn handen)*

SOFIE: Dat doe je zeker. Dat uitgebreide diner was ook al zo voortreffelijk.

BERT: *(grijnzend)* Zegt de boetiekhoudster, die waarschijnlijk meerdere malen per week buiten de deur eet.

SOFIE: *(ernstig)* Juist daarom. Ik weet het verschil van smakelijk voedsel op zijn juiste waarde te schatten. *(Bert gaat zachtjes lachend af. Sofie kijkt rond. Ziet dan de oude pick-up op het dressoir. Loopt er heen, doet hem open en klikt hem aan. Loopt*

vervolgens naar de haldeur en roept) Bért? Waar liggen je platen?

BERT: *(vanuit de hal)* In het buffet! *(Sofie doet een deurtje open en haalt er een stapeltje lp's uit. Bekijkt er een paar en legt dan de juiste lp op het draaigedeelte en zet de naald op het nummer... van Frank Sinatra, die even later: Cheek to cheek zingt...)* zo gauw de muziek begint zet sofie het geluid wat zachter, zodat het publiek er geen last van heeft, als ze weer aan het spreken zijn. Ze danst, met gesloten ogen in het rond. Bert op, met hetzelfde dienblad, waarop nu de fles likeur + de likeurglaasjes staan, met ernaast een schaal, waarop kaassoetesjes liggen en nog wat banketbakkers zoutjes. Hij kijkt lachend naar Sofie, die nog steeds haar rondjes maakt. Hij zet het blad op de salontafel en pakt haar in de **dansschoolhouding**. Ze dansen heel overdreven maar wel stijlvol met elkaar. Daarna moeten ze hier zo hard om lachen dat ze elkaar loslaten en lachend op de bank terechtkomen) Zo danste ik vroeger, toen ik dansles had. *(hij schenkt de beide likeurglaasje vol en geeft er een aan Sofie)*

SOFIE: Dank je wel. Ik heb het ook op deze wijze geleerd. Maar dan van mijn moeder.

BERT: *(zijn glaasje omhooghoudend)* Op onze zojuist afgesloten... hoe noemde je dat ook alweer?

SOFIE: *(glimlachend)* Transactie.

BERT: O, wat een moeilijk woord, maar ik heb door wat je er mee bedoelt. Op onze samenwerking. *(hij klinkt zijn glas tegen de hare en neemt een flinke slok)*

SOFIE: Ja en dat alles mag gaan, zoals we het graag willen. *(neemt een klein slokje)*

BERT: Toen ik vroeger in het weekend ging dansen, dansten we alleen maar dicht tegen elkaar aan. We noemden dat toen zwijmelen.

SOFIE: *(loopt naar het buffet en zet de muziek weer aan. Het volume zet ze een stukje lager, dan trekt ze Bert omhoog uit de bank en slaat haar armen om zijn nek en drukt hem tegen zich aan. Zachtjes lachend)* Ging dat op deze manier?

BERT: *(slaat zijn armen om haar middel en samen 'zwijmelen' ze op de muziek. Ca. 10 seconden. Dan kijken ze elkaar aan en kussen elkaar heel even, heel teder op de lippen)* Ik ben heel blij dat jij kerst bij me bent komen vieren, lieve schat...

SOFIE: *(kijkt hem heel lief en glimlachend aan en knikt met gesloten ogen)* Ja, met z'n tweetjes... nu mag je mij lieve schat noemen... Graag zelfs.

*(En terwijl het doek langzaam dichtgaat komen hun hoofden steeds dicht bij elkaar. Dan kussen ze elkaar heel hartstochtelijk. Máár... dat ziet het publiek niet meer, want dan is het **DOEK** al dicht.....)*

EINDE

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

TONEEL
UITGEVERIJ **INK**

“Samenspelen” is ons motto